

særlig over for mig — udtalte, at han tog Afstand fra den stærke Fremhæven af de svenske Konkurrencelinier som Motiv til Gedserrouuten, skal jeg svare, at jeg har, mig bekendt, ikke fremdraget noget i denne Retning under denne Sags Behandling i disse Dage. Jeg har ganske vist sagt, at vi kunne dobbelt trygt gaa til Gedser Linien, fordi den utvivlsomt er en langt naturligere Vej ogsaa for den svenske Trafik end de Forsøg, som, i hvert Tilfælde, hvis vi ikke tage fat, ville blive gjort fra svensk Side for at føre svenske Varer fra Malmø over Warnemünde eller Travemünde. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis vi lade denne Sag løbe ud i Sandet, vil det ikke vare længe, inden det bliver til Warnemünde, at den svenske Godsfærdsel gaar fra Malmø, og saa vil jeg ganske vist ligesom den højtærede Indenrigsminister ikke finde det morsomt at se danske Varer føres til Malmø for ad den Vej at komme til Tyskland. Noget saa unaturligt kunne vi da komme til at opleve, men lige saa unaturligt, tror jeg, det vilde være, hvis Svenskerne absolut ikke vilde bruge den naturlige Vej over vore Øer. Men i øvrigt har jeg under Sagens Behandling hverken fremdraget Sassnitzrouten eller nogen af de andre fra svensk Side paatænkte Linier.

N. C. Jensen: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg ønsker at gøre til de Forhandlinger, der ere førte, og da særlig til Forslaget, der angaar Projektet Vejle—Give-Banens Forlængelse til Holstebro. Det var med overordentlig Glæde, jeg hørte det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) saavel som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) anbefale en lille Ændring, der er stillet af et Mindretal, men dog et Mindretal, der bestaar af Medlemmer fra alle Partier, om at føre Linien noget østligere fra Brande ind til Herning. Den højtærede Minister udtalte i Gaar, at Kommissionen ikke havde udtalt sig særlig for nogen Linie, og deri har han ganske utvivlsomt Ret, men der er det at sige til den paa Kommissionskortet afridsede Linie, at den i og for sig er kommen ind som et naturligt Led, fordi den er bleven fremhævet gennem denne Sags hele Behandling under det private Arbejde, som har været gjort for at naa at faa denne Bane fremmet. Det er ogsaa min Mening, at dersom den højtærede Minister havde naaet at faa fra Jærnbaneadministrationens Side den Begrundelse, som der allerede er bleven talt om ved Sagens første Behandling,

vilde det have vist sig, at der var saa gode Grunde, der talte for Linien Øst om Søby Sø, at man vel fra alle Sider har erkendt, at det var den Vej, man burde gaa. Men i øvrigt skal jeg tilføje, at de Udtalelser, der faldt fra Ministeren i Gaar, gik i den Retning, at man vil være beredt til at undersøge disse Forhold i Fremtiden. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at naar der bliver foretaget en grundig Undersøgelse, vil man fra alle Sider erkende, at det er den naturlige og berettigede Linie. Den ærede Ordfører har imidlertid i Dag i sine ret stærke Udtalelser givet denne Sag en noget anden Vending. Det forekommer mig, at han udtalte sig noget stærkere, end jeg i hvert Fald fra mit Standpunkt kan erkende Berettigelsen af. Den ærede Ordfører udtalte nemlig, at for saa vidt Mindretallet fastholdt sit Ændringsforslag, og det blev forkastet, da var Ministeriet bundet til aldrig nogen Tid at maatte gaa Øst om Søby Sø efter denne Lov. Det forekommer mig at være en noget for stærk Udtalelse, idet Ministeren, forekommer det mig, efter Loven og efter sine Udtalelser vil være fuldt ud berettiget til at lade denne Linie undersøge trods de ret stærke Udtalelser fra den ærede Ordfører. Men det er en Selvfølge, at det ikke er i Mindretallets Favør og heller ikke i den Egns Favør, at der bliver lagt mindste Gran af Hindring i Vejen for videre Undersøgelse, og jeg ønsker at gøre opmærksom paa, at ikke alene Mindretallet har erkendt i det stillede Ændringsforslag, at det var et berettiget Ænske, der er fremkommet, men hele Udvalget har i sin Betænkning jo gjort dette gældende, at man burde maaske undersøge, om denne Linie ikke var mere naturlig og mere berettiget end den anden. Men da nu ogsaa hele Udvalget har erkendt dette i Betænkningens Ordlyd, kan jeg ikke tro, at det kunde omstøde Ministerens og i det hele Administrationens Stilling til denne Sag, at Mindretallets Ændringsforslag blev forkastet, at dette alene skulde gøre det umuligt at faa disse Ting undersøgt, thi da maa det ogsaa omstøde dette, som hele Udvalget har været enig om at henstille. Dette kan jeg ikke erkende. Naar jeg desuagtet tilraader Mindretallet at tage Ændringsforslaget tilbage, er det fordi jeg tror, det vil være i denne Egns Interesse, at der ikke bliver lagt Spor af Hindring i Vejen for videre Undersøgelse. Thi vel er det saaledes, som den ærede Minister udtalte for lidt siden, at det er den stærkeres Ret, der gør sig gældende,